

Mees ja naene ellawad praego weel (1819) ja ellawad Jummalala auuks ja heaks õppetusse määrgiks teistele, ja ehk käl mollemad on Jummalat kartmas, siiski näiks naest ehk surema hõlega weel Temma pole hoidwad, kui meest ennastki.

Agga ehk kallewi-kudduja olli peäle selle, et naese süddant mõtles pörata, temma pärrast wahhest weel ka teise sü al. Ehk ta püdis wahhest wäggise naest tele sata. Sest ei sada nisuggune püüdminne ei ia head; ja ehk süddamel käl halle nähjes, et Jummalala armo ja head ei tahheta, egga moisteta, mis rahhuks tarwis; ärra siiski surest püa, waid ja agga palwesse ja jätta Jummalala hõeks. Agga sinno püüdminne olgo armastus, tassane meel, allandus, kannatus, õigus ja truus, ja mis on nendesarnatsed, et sa seddasuggust, kui sedda õiget usso wilja, üllesnäitad. Wata, sellega sa woidad süddamed ärra, olgo kuigi kowwad, auustad Jummalat omma Issandat, ja saad pea leidma, et Temma isse päwa ja tundi iggast süddamest ärra käl teab, sedda Temma ärranäinud, ja sinnagi saad rõmustama ja rõmo kitust Temmale laulma, kelle arm on lõpmata, ja saad Issandat nendegi pärrast tännama, kellest sa ei lootnud middagi. Agga püad sinna wäggise, wata, siis saab teise südda sinno peäle tiggedaks, ja ei mõi sanna sinno suust siis ennam, ja olgo käl ehk keigearmsam.

Ja selle pärrast hoia peälekäimast; hoia omma tahtmist taggaaiamast.

Üks luggeminne pühhas Apostlist Joannesest, mis Eusebius kirja on pahnud.

Pühha Apostel Joannes läks omma wanna eases, Piiskopide palwe peäle, monda koggobust üllewaatma, ja sedda teed käies, leidis temma üht noort meest, kelle palle näggo jo head tunnistas; agga ei olnud temma weel mitte ristiinnimesseks sanud. Joannes pallus tedda waimolikko juhhatamisse pärrast, ükhe koggodusse Õppetaja hõle alla. Noor mees sai nüüd õppetusse alla ja pärrast ka ristitud ja elas monne aasta wägga hästi, ja nenda kui õige ristiinimesse kõhus on. Agga mailm tombas tedda jälle omma wõrkude sisse, ja luggu sai temmaga pahhemaks kui ollige, ennego temma ristiinnimesseks sanud, ja nenda kui, Jummal parrago, keikist nähha, kes on armo sanud, agga wanna tee peäle jälle taggasi wõtwad pöördä. Ja Issand isse ütleb, et rojane Waim, kui ta innimesest wälja on läinud, monne aia pärrast seitse teist waimo ennesega wõttab, kes furjemad on tedda ennast, ja kui temma omma kotta jälle tulleb, kust ta on wäljaläinud, ja mis temma leiab luaga pühhitud ja ehhitud ollemast, et selle in-